

UCHWAŁA NR XLI/412/2018
RADY MIEJSKIEJ GMINY STĘSZEW
z dnia 30 sierpnia 2018 r.

w sprawie rozpatrzenia skargi na działalność Burmistrza Gminy Stęszew

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity Dz. U. z 2018 r., poz. 994 ze zm.) oraz art. 229 pkt. 3 Kodeksu postępowania administracyjnego (tekst jednolity Dz. U. z 2017 r., poz. 1257 ze zm.) Rada Miejska Gminy Stęszew uchwala, co następuje:

§ 1. Uznaje się za bezzasadną skargę Tomasza Sworowskiego w sprawie sposobu postępowania Burmistrza Gminy Stęszew w przedmiocie wniosku skarżącego o wydanie warunków zabudowy.

§ 2. Zobowiązuje się Przewodniczącego Rady Miejskiej Gminy Stęszew do zawiadomienia skarżącego o sposobie załatwienia skargi.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 1 sierpnia 2018 roku, doręczonym organowi w dniu 3 sierpnia 2018 roku, Tomasz Sworowski, wniósł skargę w sprawie sposobu postępowania Burmistrza Gminy Stęszew w przedmiocie wniosku skarżącego o wydanie warunków zabudowy dla działek 197/11 i 192/1 położonych w miejscowości Łódź. Skarżący zarzucił organowi, że ten wydał decyzję negatywną co do działki 197/11 po upływie 4,5 miesiąca po wpływie wniosku. Decyzja ta została zaskarżona przez wnioskodawcę, a Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Poznaniu decyzją z dnia 24 października 2017 roku uchyliło decyzję organu I instancji i przekazało sprawę do ponownego rozpatrzenia. Po ponownym rozpatrzeniu sprawy organ I instancji ponownie odmówił ustalenia warunków zabudowy. Decyzja ta została zaskarżona przez skarżącego w niniejszej sprawie. Postępowanie odwoławcze nie zostało jeszcze zakończone. Przyczyną odmowy ustalenia warunków zabudowy co do działki 197/11 było negatywne stanowisko dyrektora Wielkopolskiego Parku Narodowego z dnia 16 grudnia 2016 roku. Dyrektor Wielkopolskiego Parku Narodowego wskazał, że nie wyraża zgody na inwestycję proponowaną przez Tomasza Sworowskiego, gdyż jest ona sprzeczna między innymi z art. 2, ust. 2 pkt 5, art. 5 pkt 23, art. 5 ust. 4, art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 roku o ochronie przyrody.

W odniesieniu do postępowania administracyjnego dotyczącego ustalenia warunków zabudowy dla działki 192/1, skarżący podniósł, że złożył wniosek o ustalenie warunków zabudowy w dniu 23 czerwca 2017 roku. Po wszczęciu postępowania dyrektor Wielkopolskiego Parku Narodowego pismem z dnia 17 lipca 2017 roku wyraził negatywną opinię o planowanej inwestycji skarżącego, wskazując, że jest ona sprzeczna z ww. przepisami ustawy o ochronie przyrody. Ponadto dyrektor Wielkopolskiego Parku Narodowego podniósł, że planowana budowa siedliska doprowadzi do degradacji krajobrazu, a jego funkcjonowanie stanowiłoby bezpośrednie zagrożenie dla ekosystemów Parku, w tym strefy ekotonowej Jeziora Łódzko – Dymaczewskiego. Po zajęciu stanowiska przez Wielkopolski Park Narodowy, Burmistrz Gminy Stęszew, decyzją z dnia 24 sierpnia 2017 roku, odmówił ustalenia warunków zabudowy. Od decyzji tej skarżący wywiódł odwołanie, a Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Poznaniu decyzją z dnia 7 czerwca 2018 roku uchyliło decyzję i przekazało organu I instancji sprawę do ponownego rozpatrzenia.

Analiza akt spraw administracyjnych objętych skargą pozwoliła ustalić następujący stan faktyczny.

W obu postępowaniach skarżący domaga się ustalenia warunków zabudowy dla planowanej budowy siedliska rolniczego. W każdej ze spraw organ I instancji zachował terminy załatwienia sprawy, działając zgodnie z przepisem art. 35 Kodeksu postępowania administracyjnego. Przypomnieć należy jedynie skarżącemu, że zgodnie z § 5 art. 35 Kodeksu postępowania administracyjnego do terminów załatwienia sprawy nie wlicza się terminów przewidzianych w przepisach prawa dla dokonania określonych czynności, okresów zawieszenia postępowania, okresu trwania mediacji oraz okresów opóźnień spowodowanych z winy strony albo przyczyn niezależnych od organu. Nie można czynić zarzutu organowi przekroczenia terminu załatwienia sprawy, kiedy organ oczekuje na uzupełnienie wniosku przez wnioskodawcę. Główną osią sporu pomiędzy organem I instancji a skarżącym jest spór prawny co do tego czy organ ma przygotować projekt decyzji ustalającej warunki zabudowy i przekazać ją do uzgodnień, pomimo, iż organ który ma uzgodnić wydanie decyzji, w tym przypadku Wielkopolski Park Narodowy (WPN), już w pierwszym piśmie po wszczęciu postępowania zainicjowanego wnioskiem strony, podnosi, że planowana inwestycja jest sprzeczna z przepisami ustawy o ochronie przyrody. Przypomnieć należy, że zgodnie z treścią art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, wydanie decyzji o warunkach zabudowy jest możliwe jedynie w przypadku łącznego spełnienia następujących warunków:

- 1) co najmniej jedna działka sąsiednia, dostępna z tej samej drogi publicznej, jest zabudowana w sposób pozwalający na określenie wymagań dotyczących nowej zabudowy w zakresie kontynuacji funkcji, parametrów, cech i wskaźników kształtowania zabudowy oraz zagospodarowania terenu, w tym gabarytów i formy architektonicznej obiektów budowlanych, linii zabudowy oraz intensywności wykorzystania terenu;
- 2) teren ma dostęp do drogi publicznej;
- 3) istniejące lub projektowane uzbrojenie terenu, z uwzględnieniem ust. 5, jest wystarczające dla zamierzenia budowlanego;
- 4) teren nie wymaga uzyskania zgody na zmianę przeznaczenia gruntów rolnych i leśnych na cele nierolnicze i nieleśne albo jest objęty zgodą uzyskaną przy sporządzaniu miejscowych planów, które utraciły moc na podstawie art. 67 ustawy, o której mowa w art. 88 ust. 1;
- 5) decyzja jest zgodna z przepisami odrębnymi.

Jak wynika z art. 61 ust. 1 pkt 5 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, wydana decyzja musi być zgodna z przepisami odrębnymi. Przepisami takimi jest ustawa o ochronie przyrody. Mając na uwadze ekonomię postępowania administracyjnego, a w tym kosztów z jakimi wiąże się dla gminy przygotowanie projektu decyzji o warunkach zabudowy, organ I instancji uznał, że niecelowe jest przygotowywanie decyzji ustalającej warunki zabudowy. Skoro bowiem organ uzgadniający (WPN) już na początku postępowania wskazał na sprzeczność planowanego przedsięwzięcia z przepisami odrębnymi, to nie uzgodni decyzji pozytywnej, co uniemożliwia uwzględnienie wniosku o ustalenie warunków zabudowy.

Ponadto podkreślić należy, że z dniem 1 czerwca 2017 roku w Kodeksie postępowania administracyjnego dodano art. 7b, zgodnie z którym w toku postępowania organy administracji publicznej współdziałają ze sobą w zakresie niezbędnym do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego i prawnego sprawy, mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli oraz sprawność postępowania, przy pomocy środków adekwatnych do charakteru, okoliczności i stopnia złożoności sprawy. Przepis ten wprowadził do Kodeksu postępowania administracyjnego zasadę adekwatności, proporcjonalności. W judykaturze przyjmuje się, że zasada ta stosowana powinna być we wszelkich innych sytuacjach, w których w ramach postępowania administracyjnego dochodzi do jakiegokolwiek współpracy pomiędzy organami, zarówno gdy przybiera ona konkretną formę (jak pomoc prawna uregulowana w art. 52 KPA czy wspomniane wyżej zajęcie stanowiska), jak i wtedy, gdy takiej formy przepisy nie wymagają. Z

zasady tej wynika bowiem obowiązek ograniczania nadmiernego formalizmu we wszelkich relacjach między organami z korzyścią dla efektywności współpracy i sprawności postępowania. (Hauser, Komentarz, Legalis 2018).

Mając na uwadze powyższe okoliczności, za bezzasadny należy uznać zarzut skarżącego, że skarżony organ celowo, nie zważając na obowiązujące przepisy, bezprawnie usiłuje zapobiec zabudowie przez skarżącego posiadanych przez niego działek. Bez pozytywnego stanowiska Wielkopolskiego Parku Narodowego, nie jest możliwe wydanie decyzji pozytywnej dla inwestycji na terenie parku narodowego.

Wobec powyższego skargę Tomasza Sworowskiego uznaje się za bezzasadną.

PRZEWODNICZĄCY RADY MIEJSKIEJ
GMINY SPESZEW

inż. Mirosław Potrawiak